

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Του Michel Corday

‘Ο βαρώνος Ρουτέν μπήκε στη κάμαρα της μάντισσας και κάθισε μπροστά της.

— Κυρία, της είπε. Είνε όγτώ μέρες που είχα την άτυχία να χάσω την γυναίκα μου από μιὰ ξαφνική αρρώστεια. Στο τέλος της η μακαρίτισσα ζήτησε από την ύπηρετιά της να της πάη κάποιον πολύτιμο αντικείμενο που τώδε χρωμμένο σε μέρος που δεν μπορούσε από το πάρη ή ίδια. Μό προτού πή το μέρος που βρισκόταν αυτό και τι πράμα ήταν, άρχισε να άγωνιά...

‘Υστερα άπ’ το θάνατο της κυράς της ή ύπηρετία νόμισε χροός της να μου φανερώση αυτό το παράξενο γεγονός, το όποιο μ’ έχει άναστατώσει. Γιατί να προτιμήση ή γυναίκα μου μιὰ ύπηρετία για να της έμπιστευθή το μυστικό της; Μήπως ήταν ιδιοτροπία της αρρώστειάς της, μήπως παράληθους; Πάντως θά βρίσκεται στο σπίτι μου, σε κάποιο μέρος, ήνα κόσμημα, ήνα κειμήλιο της μακαρίτισσας και έχω χροός από λατρεία της μνήμης της να μη τ’ άφισο νά χαθή.

Προτού ν’ άρχισο νά ψάχω σκέφθηκα να σās συμβουλευθώ. ‘Αν πραγματικώς προβλέπετε το μέλλον, μπορείτε να μου φανήτε χρήσιμη. Κατοιχώ σ’ ήνα μεγάλο σπίτι ποινά δύσκολο ν’ ανακαλύψη κανείς τέτοια μικρά πράγματα, και μόνο άπ’ τὰ φώτα σας έλπίζω βοήθειαν.

‘Ο βαρώνος δέν έλεγε όλην την άλήθειαν. ‘Η γυναίκα του πέθανε από λύπη γιατί ήτανε ζηλιάρης, σκληρός, τσιγκούνης, σωστός τύραννος. ‘Η ζωή της ήτανε ήνα άτέλειωτο βασανιστο. Κι’ αν ζητούσε τώρα ό βαρώνος αυτό το χρωμμένο κειμήλιο τώκανε από πλεονεξία μάλλον...

‘Ο βαρώνος σκεπτότανε πώς στις άπουσίες του ή γυναίκα του θάκανε οικονομίες. ‘Ισως να πουλήσει και μερικά δώρα της, κι’ έτσι κατώρθωσε ν’ αγοράση κανένα πολύτιμο αντικείμενο.

‘Ο βαρώνος λυσσούσε άπ’ το θυμό του άν συλλογιζότανε πώς κάποιο πολύτιμο αντικείμενο βρισκόταν χρωμμένο για πάντα, σε καμιά παράμερη κόχη του σπιτιού και πώς μπορούσε να χαθή... Μπορούσε να πουλήση τίποτα έπιπλα και να βρίσκεται κι’ αυτό χρωμμένο μέσα σε κανένα άπ’ αυτά !.. ‘Ετσι άποφάσισε στο τέλος να καταφύγη στη μάντισσα.

‘Η μάντισσα στην όποια πήγε, δέν έριχνε χαριτιά, ούτε νύταζε τὰ κατακάθια του καφέ. Μάντευε τον πελάτη από το έξωτερικό του. ‘Εμάντευε συνεχώς πολύ καλά την τσιγκουνιά του βαρώνου και του μίλησε άνάλογα :

— Βλέπω, είπε σοβαρά, ήνα έπιπλο... σ’ ήνα σκοτεινό μέρος... σε μιὰ κρύπτη ήνα κουτί, ή ήνα μικρό πακέτο...

‘Ο βαρώνος μουρμούρισε :

— Τι είδος έπιπλο είναι ; Σε ποιο μέρος βρίσκεται ;

— ‘Ενα παλαιό έπιπλο... σε μιὰ μεγάλη κάμαρα που δέν συγχάζεται, άπλητησεν ή μάντισσα...

— Και το αντικείμενον αυτό έχει άξια ;

— Να!... άνεκτίμητη άξια !

‘Ο βαρώνος που άνυπομονούσε να το άποκτήση, γύρισε άμέσως στο σπίτι του κι’ άρχισε να ψάχνη.

Ποιά όμως ήταν ή κάμαρη που δέν πολυσυχαζότανε ; Το σαλόνι ίσως, που κατά τις επαρχιακές συνήθειες, δέν μπαίνουν παρά στις μέρες μιās μεγάλης ύποδοξης. Το γραφείο του ; Σ’ αυτό όμως ή γυναίκα του δέν πατούσε ποτέ. Τέλος ήταν άκομη ή σοφίτα και ή κάμαρα που βότανε μέσα τὰ παληά έπιπλα.

Πρώτα έψαξε στο σαλόνι κι’ έπειτα στο γραφείο του, μα δέν βρήκε τίποτε. ‘Η λύσσα του ήταν άπερίγραπτη. ‘Ο λαϊμός του έκαιγε άπ’ τη σκόνη, το πρόσωπο και τὰ χέρια του μαυρίσανε, ήταν έξω φρενών. Που μπορούσε λοιπόν νάχε κρύψει το θησαυρό της ή μακαρίτισσα ;

Στην σοφίτα και την άποθήκη άνοιξε όλες τις βαλίτσες, έσπασε όλα τὰ έπιπλα με το σφυρί χωρίς άποτέλεσμα. Δυό μέρες περάσανε έτσι. Δέν κοιμότανε πιά, δέν έτρωγε, δέν έκανε άλλο παρά να σπώνη τὰ έπιπλα και να τὰ κομματιάζη. Πολλές φορές λυπόταν για τη καταστροφή αυτή, και ή πλεονεξία του δέν τον άφινε ήσυχο.

Τέλος ήθε ή σειρά και μιās άρχαίας ντουλάπας φαρδειάς που είχε πολλά χρωσμάτα, συρτάρια και σκοτεινές κόχες. ‘Εσπασε τότε όλες τις κλειδαριές κι’ έβγαλε όλα τὰ συρτάρια. Τέλος, πίσω σε μιὰ γωνία παράμερη, μέσα σ’ ήνα συρτάρι, βρήκε ήνα μικρό πακέτο διλωμένο με μεταξοτό χαρτί. Το άρπαξε με άόρταγο χέρι, μα άπ’ το βάρος του υποψιάστηκε πώς άδικα ίσως βασανίστηκε τόσες μέρες... Το άνοιξε επί τέλους και βρήκε μέσα ήνα πακέτο γραμμάτια. Διάβασε μερικά και λυσσοσμένος άπ’ το θυμό του άρχισε να

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὸ ἄηδόνι

Του Gautier

‘Η Σελήνη είχε άνατείλει εκείνο το βράδυ θυμασία ; Μά ήνα πράσινο δέντρο, ήνα μεγάλο δέντρο, την έκρυβε άπ’ τὰ μάτια μας...

Μιά σιγαλιά που πνιγότανε από κάτι κρυφούς κρότους και στεναγμούς είχε άπλωθεί σ’ όλο τον κήπο, εκείνο το βράδυ...

Και σύ ήσουν κοντά μου...

... Κι’ έγώ δέν έσκεπτόμουν, δέν όνειρευόμουν. Είχα γίνει ήνα με τη σιγαλιά, με τη φύση, με τον έρωτά σου...

‘Ω ! εκείνο το βράδυ !

‘Η καρδιά μου είχε πάψει να χτυπά, είχαμε μείνει και οι δυό άφρονι και είχε γίνει τόση σιγή που θάκουγε κανείς τη βλάστηση της χλόης και τον ήχο χαμηλότατης λέξης...

Κι’ έγώ σάπαινα κοντά σου... Κι’ έγώ σε κτυπούσα άφρονος στα σκοτεινά σου μάτια...

Μά να... εκείνη τη στιγμή ξαφνικά άκούστηκε τ’ άηδόνι...

‘Φαίνεται πως περιμενε κι’ αυτό αυτή τη στιγμή της θείας αυτής σιγής για ν’ άρχιση το τραγούδι του...

Σωπάσαμε άκόμα περισσότερο κι’ έσφιξε ό ένας τον άλλον στην άγκαλιά του...

Τ’ άηδόνι συνέχιζε το γλυκό τραγούδι του...

Κάτι ψιθύρισε άγάπη μου εκείνη τη στιγμή.

Κι’ έγώ κάτι σου άπήνησα... μά δέν θυμάμαι...

Ποτέ δέν είχα τόσον έρωτα μες στην καρδιά μου...

Κάτι μεσίγγιγε δυνατά να σου πώ... να σου εξομολογηθώ...

Μά σάπαινα... σάπαινα...

Γιατί τ’ άηδόνι τραγουδούσε και γιατί ήτανε έξω ή σιγαλιά της φύσης... ‘Η νύχτα πρόβαινε τυφή, έρωτική...

Το φεγγάρι σίμωνε στο βουνό που έμελε σε λίγο να ταφή...

Και τ’ άηδόνι έπαψε... έπαψε πιά να τραγουδή...

‘Ω ! εκείνο το βράδυ άγάπη μου...

Πόσο στα ήραία τὰ μάτια σου είχα άρήσει να αναπαυθώ όλη ή τριζυμισμένη ψυχή μου...

Πόσο τον πόνο της καρδιάς μου, εγλύκανε ή συντροφιά σου...

Πέθεσ

Του Schiller

‘Ω ! αν ήταν τρόπος να βγώ, να φύγω...

‘Όλα τὰ σκοτεινά αυτά μέρη μου πνιγουν την ψυχή... Πώς μου πνιγουν την ψυχή... Χωρίς έσένα, πόσο μόνο νοιώθω το είνε μου δολόκληρο...

Πόσο είμαι έρημος εδώ, πόσο είμαι μόνος...

‘Ενα πουλί αν ήμουν, ήνα πουλάκι φτερωτό... να φύγω, να πετάξω...

Πόσες παρτίδες άρμονίες νοιώθω εδώ να με κυκλώνουν...

Πόσο ήχη της χαράς που νοιώθεις εσύ εκεί πέρα, φτάνουν κι’ εδώ άγαπημένη μου μικρούλα...

‘Εδώ στη σκοτεινιά της μοναξιάς μου... ‘Ω ! πόσο αισθάνομαι να κυλά ή ζωή εύτυχισμένα στα μέρη που ζήσ...

‘Ω ! πόσο ό άέρας πρέπει να ναι γλυκός εκεί στους τόπους που βρισκεται ή ζωή σου...

‘Εκεί που κτυπούν τὰ γνά σου βλέμματα, ωραία μου άγάπη...

Μά ! Νά !.. ‘Εκεί κοντά στην άκτή διακρίνω κάποια βαρκούλα...

Μά ! και νάταν δυνατό !

Μά δέν έχει ούτε πιλότο, ούτε κουπιά... Μά τι περιάζει... Θά φύγω...

‘Εται χωρίς κουπιά, θ’ άνοιξω τὰ πικύα της βάρκας, που με περιμένει.

Και θά φύγω !

Μόνο ή έλπίδα ύπάρχει στη ζωή...

Μόνο ή άγάπη ύπάρχει για μένα...

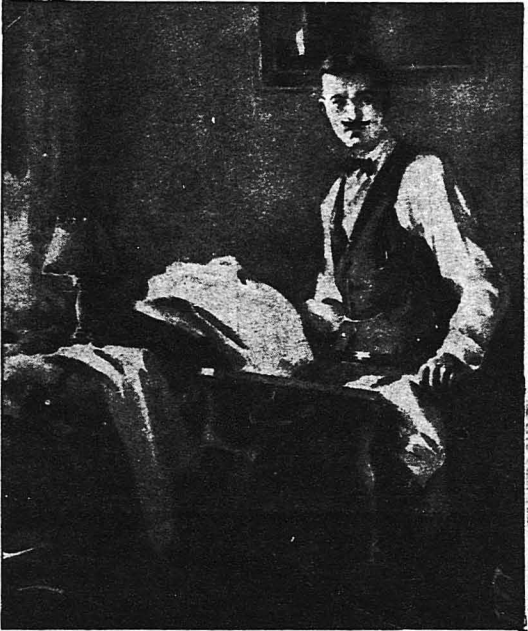
‘Εμπρός ! Μη στέκεσαι και μη διατάζεις...

‘Η εύτυχία δέν βρίσκεται εδώ...

Με τὰ πανιά προς την έλπίδα...

Με τη βαρκούλα προς την άγάπη...

‘Εκεί θά σε προσμένη ή εύτυχία...

‘Ανοιξε όλες τις βαλίτσες...

‘Ηταν έρωτικά γράμματα γεμάτα περιπάθεια, σταλμένα στην γυναίκα του... μιὰ δολόκληρη ιστορία έρωτος, τρυφερού και παθητικού... ‘Ηταν ή μυστική εκδίχησης της βασανισμένης γυναίκας του ναντιόν του σκληρού συζύγου της, ό πολύτερος θησαυρός της που έπιθύμησε να ξαναδη και να εξαφανιση προτού πεθάνη !...

Michel Corday